

[Palle Simonsen]

Det er også vigtigt, at man får gjort noget for i højere grad at fremme lysten til at etablere små virksomheder og stimulere muligheden for overhovedet at drive små virksomheder. Nu har alle lønmodtagere fået en mindsteløn på 29 kr. i timen, men der er nok grund til at sige, at mange små virksomhedsejere ikke har denne mindsteløn, skønt de bidrager til det resultat, samfundet har brug for, og at der derfor er behov for, at folketingset gør en indsats for dem.

Det andet spørgsmål, som jeg nævnte vi vil hæfte os meget ved, er spørgsmålet om en bedre styring af det offentlige udgiftspolitik. Finanslovsforslaget passerer denne gang de 100 mia kr. på årsbasis. Det er slemt nok i sig selv, men det er vel i virkeligheden nødvendigt, når vi skal vurdere dette som et økonomisk hele, at se på det samlede udgiftsbudget, og hermed tænker jeg også på amter og kommuner. Med den decentralisering af en lang række opgaver, som har fundet sted i de senere år, bliver det naturligvis sværere og sværere at spare betydelige beløb på de statslige budgetter. En stadig større del af vort serviceniveau forvaltes af kommunerne. Grundlaget for dette serviceniveau og dermed bloktilskuddene, som jo i dette finanslovsforslag er steget med ca. 3 mia kr., er derfor også ting, som efter vores opfattelse må under lup i de kommende måneder.

Vi mener, der er behov for at gennemføre besparelser på forslaget til finansloven, som det foreligger nu, vel vidende at der er grænser for, hvor langt vi kan komme med de øjeblikkelige besparelser. På nuværende tidspunkt kunne det se ud til, at regeringen ligesom regner med at kunne køre sit finanslovsforslag igennem ved hjælp af nogle beskedne besparelser sammen med det radikale venstre. Vi må indtrængende henstille til regeringen, at der gøres et nyt forsøg på at nå frem til yderligere besparelser. Det vil simpelt hen være uansvarligt efter vores opfattelse at vedtage finanslovsforslaget, som det foreligger nu.

Vi har igennem 1970'erne set både støvsugerbander, kulegravningsbander, sparebander og meget andet godt. For min skyld er navnet mindre afgørende, blot vi får nogle resultater. Men der bør efter vor opfattelse gennemføres et arbejde med de samme intentioner, som tidligere har været udgangen af første behandling af finanslovsforslag, men med

den forskel – og det betragter vi som noget afgørende i forhold til tidligere – at vi ikke alene koncentrerer os om de øjeblikksbesparelser, der er mulige, men måske i første række koncentrerer os om de besparelser, der skal give resultater på længere sigt.

De tidligere alvorlige forsøg på at barbere finansloven førte jo trods alt frem til, at selv socialdemokratiske regeringer lærte at holde igen på en række områder. Nu ser det ud til, at regeringen har givet op over for dette, og vi ser nu, at der kommer ansøgninger om ansættelser i større og større tal, som om man siger: ja men så bidrager vi dog på den måde til at løse beskæftigelsesproblemet, uden at man tænker tilstrækkeligt på, hvad konsekvensen af dette er længere frem i tiden.

Vi fik for nogle år siden, nærmere betegnet 1973, den såkaldte Perspektivplanredegørelse II, og selv om en del af grundlaget for denne perspektivplanredegørelse selvfølgelig ikke harmonerer med den aktuelle situation, står for os stadig væk tilbage, at den udviklingstendens, der lå i den offentlige sektor, og de forslag, der her var til en bedre styring af den offentlige sektor, stadig er aktuelle.

Der blev bl. a. sagt i redegørelsen, at der består muligheder for at skrue tempoet i de offentlige udgifters vækst ned, og at dette i mange tilfælde er muligt uden større tab for klienterne og samfundet. Det kan tage både tre og fem år varigt at ændre forløbet, men skal der opnås væsentlige resultater i løbet af denne periode, forudsættes det, at der allerede i den nærmeste fremtid tages principbeslutninger i den retning, og at disse igen hurtigt følges op af konkrete beslutninger på hvert enkelt område. Det er der da vist ingen der kan bestride rigtigheden af i dag, og jeg ville egentlig også tro, at regeringen stadig væk kunne formås til at tro på det som noget rigtigt for en styring af de offentlige udgifter i fremtiden.

Der blev også i PP II-planen givet anvisning på, hvordan bedre styringsmetoder kunne hjælpe os frem gennem alle disse problemer med koordinering af udgiftsudviklingen på de forskellige områder, og i kølvandet heraf fremsatte det konservative folkeparti et forslag til en administrativ reform. Det er ikke vores indtryk, at mange af disse ting er slået igennem over for regeringen. Vi finder faktisk, at det er nødvendigt at komme i